

og ganske sikkert vilde det være naturligt ude omkring i Kommunerne at belære Folk om, at der foruden den personlige Skat blandt de københavnske Skatter er adskillige, der er overordentlig meget større end ude i Købstæderne. De, der beskæftige sig med københavnske Skatteforhold, vide meget godt, at f. Eks. Grundskatterne ere langt, langt større her i København end ude i Købstadkommunerne.

Det ærede Medlem for Fredericia (Oussen) gjorde en Bemærkning om Vurderingerne, som jeg skal besvare paa min fraværende Kollegas Vegne, thi det er et Forhold, der sorterer under Finansministeren. Jeg tror nu, at det Tilfælde, som det ærede Medlem nævnedes, vil, hvis det overhovedet kommer til at indtræffe, være uhyre sjældent. Forholdet er, at Omvurderingerne skulde ske halvaarsvis, man tager jo ikke alene for en enkelt Sags Skyld, men tager de Sager, som foreligge paa dette Tidspunkt. Det kan maaske meget undtagelsesvis være, at der i en Kommune kommer et Misforhold til Stede, men jeg tror nu ikke man egentlig skal misunde — jeg vil dog ikke bruge dette Ord i Relation til det ærede Medlem, jeg tror ikke, det var Udtryk for hans Tanke — disse Vurderingsmænd, at de kunne have en Chance for i et ganske enkelt Undtagelsestilfælde at tjene en Skilling, saa meget mindre som Forholdet tilmed er dette, at Vurderingsmændene have gennemgaaende været utilfredse med den Indtægt, som deres Arbejde giver dem, og have rundt omkring krævet mere.

Og det ærede Medlem maa ogsaa erindre, at der udtrykkelig er givet Vurderingsmændene Paalæg om, at de skulde have Øje med Forholdene i Kommunen vedrørende disse Nybygninger, saa at man maa, synes jeg, se noget mere samlet paa Vurderingsmændenes Arbejde, saaledes at man ogsaa kan forsvare noget at se hen til, hvad de kunne faa ind ved hele deres Virksomhed, frem for strængt at opspore de enkelte rene Undtagelsestilfælde.

Saa har jeg sluttelig kun en Bemærkning til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Det ærede Medlem vilde i Gaar ved et Udpluk af et Citat af Konseilspræsidentens Udtalelser her i Tinget den 17. Oktober 1905 opstille et Forsøg paa en Dokumentation af sin Paastand om, at det skulde være med Regeringens Billigelse, hvis der ikke blev gjort noget ved det kommunale Valgretsforslag i Aar i Landstinget. Det ærede Medlem sagde først, hvad der var blevet fremført fra de fri-

konservatives Ordfører ved denne Lejlighed oppe i Landstinget, og han gik saa over til at give et Uddrag af Konseilspræsidentens Udtalelser her.

Jeg havde allerede i Gaar Lejlighed til meget stærkt at protestere mod hele den Opfattelse, som kom frem fra det ærede Medlem i saa Henseende, og vil ogsaa nu gerne sige et Par Ord herom. Det ærede Medlem har for det første ikke nogen som helst Ret til ganske uden videre at springe det Svar over, som kom fra Regeringens Side straks, da den omtalte Bemærkning var fremkommen fra de frikonservatives Fører.

Den Gang denne Udtalelse faldt oppe i Landstinget, blev det straks fra Regeringens Side udtrykkelig betonet, at vi aldeles ikke ansaa det for i mindste Maade at være rigtigt at vente. Tværtimod paa kaldte jeg som Regeringens Talsmand ved denne Lejlighed ogsaa de Valg, som have været i Sommerens Løb, og viste, at ogsaa disse Valg afgjort talte imod at ville vente yderligere med dette Arbejde. Det er et Mellemlid, som naturligt ikke kan overspringes, fordi Konseilspræsidentens hele Udtalelse ogsaa selvfølgelig maa ses i Belysning af det Svar, der alt var fremkommet ved denne Lejlighed. Men naar vi dernæst se paa Konseilspræsidentens omtalte Udtalelser her i Tinget den 17. Oktober 1905, begynder han jo udtrykkelig med at betone, at det er Regeringens Ønske, at dette Arbejde fremmes, og han betoner, at den ønsker det saa varmt, som overhovedet nogen kan ønske det. Efter at have hævdet dette, taler han om andres Opfattelse og siger, at naar det fra anden Side menes, at man skal vente, kan man ikke uden videre bortskyde det som et ubegrundeligt Ønske fra den Side. Det er ganske naturligt, dette Standpunkt fra anden Side kan have mange Grunde, blandt andet den Grund, som jeg nævnte i Gaar, nemlig at man vilde vente at se, hvilken politisk Geyinst der eventuelt vilde komme ud af det Splittesarbejde, som det ærede Medlem og hans Tilhængere nu gøre ude i Befolkningen. Men, slutter saa Konseilspræsidenten: Hvis det altsaa viser sig at komme til at ligge saaledes, at Forslaget ikke fremmes i Aar, appellere vi til Befolkningen og sige: Slut jer sammen og giv det rigtige Svar paa det Spørgsmaal, der saaledes bliver rettet til eder ved Valget. Og dette Standpunkt har været saa meget naturligere for Regeringens Chef at indtage, som der netop oppe i Landstinget ved denne Lejlighed forefaldt det i